

Publicerad 2012-06-08 08:43 av Lindalou

Demens.

Ibland blir det inte som man önskat

Tårarna kommer och jag behöver tröst
närhet och gud giv mig styrka
Behöver armar om min midja
Armar som inte hänger slappt för att allt för snart släppa taget

Släppa taget

men jag kan inte förmå mig göra detsamma
Det var ju inte så här det skulle bli

Älskade

Du är så mycket mer än det skal som oroligt rör sig på avdelningen
Jag märke hur det blinkar till i dig ibland
Ord som väcker minnen till liv
Våra alldeles egna speciella uttryck kan få fram ett leende i ditt ansikte
Jo, minnet finns där bortom sjukdomen men släpps allt för sällan fram nu för tiden
Du känner igen mig, blir glad över att se mig när jag kommer
och jag vet att efter att jag gått hem står du kvar länge, dröjande, vill inte släppa cykelstället med din blick.
Där såg du ju mig senast.

Om du visste hur ensam jag är, sorgen svider och rister.
Vi skulle ju haft även de sista åren tillsammans
Pensionärlivets efterrätter stod framdukade
men du blev aldrig inbjuden

och jag vill inte gå ensam

När mina tårar kommer som små pärlor nerför kind blir du orolig
klappar mig
och jag kryper intill, vill bli tröstad av min man
men du har glömt hur man gör.
Jag tar sakta dina armar och lägger dem om mig
för tröst och för gud giv mig styrka
men du släpper snart taget

Alltför snart

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lindalou med Poeter.se id #29299 innehar upphovsrätten